FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT ANTONIO SAGGIO

fremsat den 11. juni 2000 *

1. Ved stævning af 20. august 1999, der er registreret på Domstolens Justitskontor den 26. august 1999, har Kommissionen gjort gældende, at den franske regering ikke har gennemført Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/68/EF af 16. december 1997 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om foranstaltninger mod emission af forurenende luftarter og partikler fra forbrændingsmotorer til montering i mobile ikke-vejgående maskiner [1] (herefter »direktivet«).

De relevante fællesskabsretlige bestemmelser

2. Formålet med dette direktiv er, som det fremgår af artikel 1, en indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om emissionsstandarder og typegodkendelsesprocedurer for motorer til montering i mobile ikke-vejgående maskiner med henblik på at bidrage til det indre markeds tilfredsstillende funktion og samtidig beskytte menneskers sundhed og miljøet.

3. Ved direktivets artikel 17 pålægges medlemsstaterne at vedtage de nationale bestemmelser, der er nødvendige for gennemførelsen, senest den 30. juni 1998 og straks at underrette Kommissionen herom. Medlemsstaterne er navnlig forpligtede til at meddele Kommissionen teksten til de nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af direktivet.

Sagens behandling

4. Da Kommissionen den 25. august 1998 ikke inden for den fastsatte frist havde modtaget nogen meddelelse om gennemførselsforanstaltninger til direktivet, og da den endvidere ikke rådede over nogen oplysninger, som gav den grundlag for at antage, at Den Franske Republik havde truffet de omhandlede foranstaltninger, tilsendte Kommissionen Den Franske Republik en åbningsskrivelse i medfør af EF-traktatens artikel 169, stk. 1 (nu artikel 226, stk. 1, EF), hvori den bl.a. opfordrede den til at fremsætte sine bemærkninger inden for en frist på to måneder.

Skrivelsen forblev ubesvaret. Kommissionen måtte derfor konstatere, at Den Fran-

* — Originalsprog: italiensk.

1 — EFT 1998 L 59, s. 1.

ske Republik ikke inden for den fastsatte frist havde opfyldt sine forpligtelser i henhold til direktivet, og meddelte derfor ved skrivelse af 17. december 1998 Den Franske Republik en begrundet udtalelse, hvoraf fremgik, at Den Franske Republik havde tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktivet, idet den ikke inden for den fastsatte frist havde truffet nationale foranstaltninger til gennemførelse af direktivet, eller i hvert fald ikke havde givet Kommissionen meddelelse om disse bestemmelser. Kommissionen opfordrede ved samme skrivelse Den Franske Republik til træffe de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme den begrundede udtalelse inden for en frist på to måneder fra dens meddelelse. Også denne skrivelse forblev ubesvaret.

5. Den franske regering har i svarskriftet, der er indleveret til Domstolens Justitskontor den 8. november 1999, anført flere omstændigheder for at bevise, at den havde handlet med henblik på at få vedtaget nationale foranstaltninger til gennemførelse af direktivet.

6. Den franske regering har hertil anført, at den ved skrivelse af 3. september 1999 tilsendte Kommissionen udkast til to nationale generelle retsakter til gennemførelse af direktivet i national ret[2]. Regeringen bemærker særligt i skrivelsen, at den var sig bevidst, at man måtte vedtage de bestemmelser, der var nødvendige for at efterkomme direktivet, og at den den 10. marts 1999 derfor havde udstedt en bekendtgørelse om udpegelse af de administrative og tekniske organer, som skal behandle ansøgninger fra fabrikanter, udføre tester til måling af forurenende udstødninger og udstede EF-typegodkendelser, således som det er fastsat i direktivets artikel 16. Regeringen tilføjede, at de to nævnte udkast var genstand for en aftale mellem de berørte ministerier og ville blive oversendt til Conseil d'État til udtalelse, således at det skulle være muligt at meddele Kommissionen foranstaltningerne til gennemførelse af direktivet inden udgangen af første kvartal 2000.

7. Den Franske Republik har i hvert fald udtrykkeligt anerkendt, at den ved udløbet af den frist, der var fastsat af Kommissionen, ikke havde gennemført direktivet i national ret.

8. Kommissionen har i replikken, der er indleveret til Domstolens Justitskontor den 9. december 1999, fremhævet, at de franske myndigheder udtrykkeligt har erkendt, at de ikke har gennemført direktivet i national ret. Den har bl.a. understreget, at bekendtgørelsen af 10. marts 1999, om udpegelse af de administrative og tekniske organer, først var blevet udstedt efter fristen for gennemførelsen af direktivet, dvs. den

2 — Teksten til disse forslag er indeholdt i bilaget til svarskriftet.

30. juni 1998, og i hvert fald efter udløbet af den frist på to måneder, der er i fastsat i den begrundede udtalelse, dvs. den 17. februar 1999.

9. På denne baggrund har Kommissionen nedlagt påstand om, at

1) det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/68/EF af 16. december 1997 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om foranstaltninger mod emission af forurenende luftarter og partikler fra forbrændingsmotorer til montering i mobile ikke-vejgående maskiner, idet den ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller i hvert fald ikke har givet Kommissionen meddelelse om disse bestemmelser, og at

2) Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

10. Den Franske Republik har i duplikken, der er registreret på Domstolens Justitskontor den 10. januar 2000, blot fastholdt de betragtninger vedrørende faktum, den allerede havde fremsat, og har gentaget, at den forpligter sig til at vedtage de nationale bestemmelser til gennemførelse af direktivet inden udgangen af første kvartal 2000 og tilsende Kommissionen teksten til bestemmelserne, så snart de var blevet vedtaget.

Spørgsmålet, om der foreligger traktatbrud

11. Det er min opfattelse, at den foreliggende sag er velbegrundet. Det er således ubestrideligt, at Den Franske Republik ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til direktivet og EF-traktaten. Gennemførelsesprocessen er, som den franske regering selv anerkender, endnu ikke afsluttet, og Den Franske Republik har således endnu ikke gennemført direktivet. Den omstændighed, at proceduren med henblik på vedtagelsen af nationale gennemførelsesforanstaltninger er sat i gang, og at de franske myndigheder anstrenger sig for at gennemføre vedtagelsen, kan ikke fjerne traktatbruddet. Det bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at »spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger traktatbrud, skal vurderes på baggrund af forholdene i medlemsstaten, som de var ved udløbet af fristen i den begrundede udtalelse, og ændringer af forholdene i tiden derefter kan ikke tages i betragtning« [3].

12. Den omstændighed, at den franske regering den 10. marts 1999 har udstedt

3 — Jf. dom af 11.6.1998, forenede sager C-232/95 og C-233/95, Kommissionen mod Grækenland, Sml. I, s. 3343, præmis 38. Jf. endvidere dom af 17.9.1996, sag C-289/94, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 4405, præmis 20, og af 3.7.1997, sag C-60/96, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 3827, præmis 15.

en bekendtgørelse om udpegelse af de administrative og tekniske organer, der har kompetence til at kontrollere forurening fra motorer, ændrer ikke det forhold, at den franske regering har begået traktatbrud. Uanset om disse bestemmelser er nødvendige for at efterkomme direktivet, er de dog af marginal betydning i forhold til direktivets formål og de grundlæggende forpligtelser, som medlemsstaterne pålægges. Det skal desuden bemærkes — og dette forhold er i sig selv tilstrækkelig — at den omhandlede bekendtgørelse under alle omstændigheder blev udstedt for sent, dvs. efter udløbet af de frister, som først direktivet og derefter den begrundede udtalelse fastsatte for vedtagelsen af nationale foranstaltninger til gennemførelse af direktivet.

Sagens omkostninger

13. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Den Franske Republik har tabt sagen, foreslår jeg, at den tilpligtes at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

Forslag til afgørelse

14. På grundlag af det anførte foreslår jeg Domstolen at træffe følgende afgørelse:

»1) Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/68/EF af 16. december 1997 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om foranstaltninger mod emission af forurenende luftarter og partikler fra forbrændingsmotorer til montering i mobile ikke-vejgående maskiner, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller i hvert fald ikke har givet Kommissionen meddelelse om disse bestemmelser.

2) Den Franske Republik betaler sagens omkostninger.«